

Sygn. akt II KO 108/19

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie rozpoznania zażalenia pokrzywdzonego **W. B.**
na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w K.
z dnia 30 września 2019 r., sygn. akt PR. Ds.(...)
o umorzeniu śledztwa
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 22 stycznia 2020 r.
wniosku Sądu Rejonowego w O. . zawartego w postanowieniu
z dnia 28 listopada 2019 r., sygn. akt II Kp (...),
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

sprawę przekazać do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w S. .

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 listopada 2019 r., sygn. akt II Kp (...), Sąd Rejonowy w O. . zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy rozpoznania zażalenia pokrzywdzonego W. B. na powyżej przywołane postanowienie prokuratora o umorzeniu śledztwa innemu sądowi równorzędnemu, ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości. Wniosek Sąd uzasadniał tym, że „sprawa dotyczy podejrzenia popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 266 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na szkodę W. B – sędziego Sądu Rejonowego w O. ., zaś czynu tego miała się dopuścić była kierownik Sekretariatu Wydziału II Karnego Sądu Rejonowego w O. .”, co powoduje, że „dobro wymiaru

sprawiedliwości przemawia za rozpoznaniem zażalenia wniesionego przez W. B. przez inny sąd równorzędny”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w O. . jest zasadny i zasługuje na uwzględnienie.

Niejednokrotnie podnoszono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, w trybie art. 37 k.p.k., jako odstępstwo od fundamentalnego prawa do rozpoznania sprawy przez sąd właściwy miejscowo, jest możliwe tylko w zupełnie wyjątkowych przypadkach, kiedy silne względy związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości za takim właśnie przekazaniem przemawiają.

Tego rodzaju sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie.

Nie ulega wątpliwości, że warunkiem zastosowania art. 37 k.p.k. jest zaistnienie takich zaszłości, które mogłyby wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy w danym, właściwym sądzie. Trafnie także Sąd Najwyższy zauważa, iż „dobro wymiaru sprawiedliwości nakazuje wręcz eliminowanie sytuacji mogących wywołać przekonanie stron, czy opinii publicznej (nawet mylne) o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy przez sąd właściwy” (por. postanowienie tego Sądu z 14 czerwca 2018 r., III KO 62/18, LEX nr 2508531). Opisane w przedmiotowym wniosku (a przedstawione powyżej) zaszłości związane z tym, że Sąd Rejonowy w O. . miałby rozpoznawać zażalenie na postanowienie o umorzeniu śledztwa sporządzone przez sędziego tego Sądu i zapadłe w wyniku postępowania wszczętego w związku ze złożeniem przez tego sędziego zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez kierownika sekretariatu II Wydziału Karnego właściwego sądu, niewątpliwie mogłyby powodować przekonanie (tak stron tego postępowania, jak i zainteresowanej sprawą opinii publicznej) o niezdolności tego sądu do obiektywnego rozpoznania niniejszej sprawy, jak też wpływać na swobodę (pełną niezależność) orzekania sędziów sądu właściwego. Funkcjonowanie i zaistnienie zaś tego rodzaju spekulacji z pewnością nie leży w interesie wymiaru sprawiedliwości i nie służy przez to jego dobru. Mając to na względzie należało przekazać sprawę do rozpoznania sądowi usytuowanemu poza

obszarem właściwości nie tylko sądu właściwego, ale i, nadrzędnego nad nim instancyjnie, sądu okręgowego, tak by stworzyć wszystkie warunki ku temu by ją rozpoznać w sposób wolny od tych wszelkich, wspomnianych uwarunkowań.

Takim Sądem jest niewątpliwie Sąd Rejonowy w S..

Kierując się tymi względami postanowiono jak wyżej.